

„Hansine, ... skal jeg alligevel ikke hellere følge dig?“

„Nej, nej,“ sagde hun heftigt og stampede med Foden.

Han forstod hende ikke ... men fulgte dog ikke længer.

„Ja, saa kommer jeg altsaa i Morgen,“ raabte han efter hende. „Og saa ser jeg nok igen et Smil i dit Ansigt, ikke sandt?“

Hun svarede ikke. Han hørte kun hendes trøstesløse Hulken, mens hun næsten i Løb forsvandt op over Bakkerne. —

Da Emanuel et Øjeblik efter vendte sig om mod Stranden, blev han ubehageligt overrasket ved at se en Mandsperson i lys Overfrakke, der stod et Stykke borte, støttet til en Stok. Han genkendte øjeblikkeligt Hjælpelærer Johansen og forstod, at denne efter sin Sædvane havde snuset omkring mellem Bakkerne efter enligt gaaende Piger.

Han bestemte sig til at lade, som om han ikke havde set ham. Men Hjælpelæreren lettede med udsøgt Ærbødighed paa sin stivpuldede Straahat og raabte:

„En herlig Aften i Aften, Hr. Pastor! Ret et gudsvelsignet Sommervejr!“